

ערב פֿסטורֿאלי

בבית קט, בקצה הכפר, בחוצלארץ, הערב
בא.

ובמשתה הלבנה, במשתה הקטנה שוכבת
כפה, כפה

אדמה והערב, כאמור,
בא.

ונמות בפנה בבוהיה היפות, צמותיהן בעין הקש או
הענבר. קביות הצבעונין סדורות על השדה ולבקר כבר מוכן
הסל.

ובחלון, מעל היער השחור, מטפס ועולה
ירח קר, קערה של כסף
ירקרק ואני, מדוע
אינני ישנה?

תמחה אל נפשה כפה אדמה, או אולי הוא חלום כל שאני
רואה; כלי-של-כסף קר ויער שחור והיללה ההיא שאולי
היא רוח ואולי
חיה?

בקר טוב, קומי

ילדה, כבר קרא הגבר והשמש מאירה את היער השחור שעכשו
ירק! ומלא הסל תופינים ומגדנות לסבתא
יקרה ופרפרים בחוץ וצפרים מזמרות, קומי צא-לך, כפה
אדמה!

חלום חלמתי: קול
יללה

ואחר-כך, בינער, במשעול

שוב איני שומעת את קולות הכפר; את הכלבים, את הנפח, את הכובסות בנחל. השמש ירקה ומרגליות של טל וריחות מתוקים בקצות אצבעותי ופרפרים מצחקים ופרחים גדולים, פרחים ענקיים, מכל הצבעים, בי מביטים והיער סביב כלו מוצרט.

ואולי טעיתי ולא זה השביל? הסל בנדי. לראשי כפה. כפה אדמה. אני.

אצים הריחות ונחפזים מעברי ורוח מפליאה נושבת אלי, אולי מישוהו שמה חמק, עבר? האמנם יש דבר שמפני נסתר? היכן? בין העצים העבתים והפרחים המביטים, ראיתי! ראיתי! אותך!

אנה ואנה נעות הצמרות, לבנים ואשוחים ועצי תרזה ודגים סבסטיאן באך.

אותך! מבעד לעלים אני רואה! עיניך הגדולות מסגירות אותך!

ודויה של חיה

אמנם זה אנכי. לא אוכל להכחיש. פרנתי האפרה ואזני הזקופות חי מסגירות אותי, אי! שמי בלבד מעורר חלחלה! גם בקרבי, כלי חלחלה, בתי, מלאו הלילות יללותי, בתי, שנים שאני חולם עליך, בתי, א-א-אי!

לבדי בינער השחור אתע כמו הזאב באגדות האחים גרים. תה-חה! יודע אנכי: אינני צעיר ולא יפה, אך כאז, כל הימים לא אחדל משאל: בלי האור הקט בחלונך, בתי, מה הייתי עושה?

ספור בנלי. כל-כך אני יודע, אך כשל כחי משאת.

בְּנַחַת מְשִׁיבָה לֹו כָּפָה אֲדַמָּה

אֵין לִי כְּלַפֵּיךָ דַּעוֹת קְדוּמוֹת וְגַם לֹא מִפְחַדְתִּי מֵאֲזוּנֶיךָ
הַחַדוֹת. יִכּוֹל אֶתְּךָ לְגַשֵּׁת הַנֶּהָ, זָאבִי, בּוֹא וְנִשׁוּחַח
מִקְרוֹב.

שֶׁהָרִי אוֹהֶבֶת אֲנִי בְּעֵלֵי חַיִּים, צִפְרִים וְחַתּוּלִים וְשִׁכְנוֹת, אֶת כָּל
הַכֶּפֶר! כָּל־כֶּף אֲנִי אוֹהֶבֶת וְאֵין בְּלִבִּי עֲלֶיךָ, זָאבִי, מִדּוּעַ אֵינְךָ
קָרֵב לְבוֹא?

עֵינֶיךָ אֱלוֹ, עֵינֶיךָ הַפְתּוּחוֹת מִדְּבָרוֹת אֵל
עֵינֵי
טוֹבוֹת.

יִלְלַת הַזָּאב

אֲ-אֲ-אֲ-אִי!

מֵהוּ שְׁמֵרִיץ

אֶת הַחֲזִיהַ בִּיעֵר? אֵי־לֶאֱן הִיא נִסָּה, נִבְחַלַת, הַחֲזִיהַ?
מֵהוּ שְׁמֵרִיץ אֶת סְמוּרֵי־הַפְּרָנֶה? מֵהוּ שְׁמֵרִיץ אֶת הַדְּגִים
בְּנַחַל? אֶת הָאֲרָנְבוֹת בְּאֶחוֹ? אֶת הַסְּנוּנִיּוֹת בְּרוּחַ, מֵהוּ
שְׁמֵרִיץ אֶת הַפְּרָחִים לְפָרֶחַ? אֶת הַמְּשׁוֹרֵר, מֵהוּ
שְׁמֵרִיץ?

לֹא הִיעֵר וְשָׂאֵל
שֶׁהִיעֵר - יַעַר. וּבִינּוֹת רַבּוֹת רַגְלָיו נִמְלָטֶת חַיָּה וְגִדּוּלָה מִמְּנָה -
צַעֲקָתָה.

ישמה המעיק עליה, על

כפה אדמה: שמא לא נהגתי כשורה?
שהרי בקשתיו, קראתי לו!
והיו עיניו מדברות בערו
ובעדי,

ואלי, מדוע זה לא
בא?

ובמטתה סבתא

ישנה. ולבי ער: קול דודי דופק: פתחי לי!
אינני צעירה, אף לבי ער וגם קול דודי דופק!
שערי שיבה, ודודי שלח נרו מן החור ומעי המו עליו.
קמתי אני לפתח לדודי ונדיו נטפו

דם.
מור עובר,
וכל בשרי בשניו.
סלה.

יסורייה של חיה

אהבה ראשונה, אהבה נישנה, אין כמוה טרף קל.
עכשו שאתה שבע, שאתה נח במטתה, רגוע, כמעט נרדם,
- שלמה כמעט ולא תמס? - בעת, שמבשרה
מלאת וכל דמיה
בגופה, מדוע זה לא
תישן?

לא אוכל. מחי קודח. קרבי גחלים. לא אדע
נפשי.

הס.
קול צעדים
בחוזן.

ובחוץ עורבים צועקים

רע! רע! רע!
ועל הסף ולחש נחש ארסי: הכנסי, פתיה, הכנסי!
והיא - אכן זו היא! - עם סלה הקט, בפתח נצבת, מהססת אם
אבוא ואם לא אבוא? האמנם יש דבר והוא נסתר
מביתתי?

וידוי נטפו מור עובר ואצבעותי מור עובר על כפות
המנעול, פתחתי אני ונפשי יצאה אל .

שיחת אוהבים

אהובי!
אהבתי!

ודם.

והיער בחוץ רועש

כלו מוצרט, כלו באך, כלו בטהובן ושרביט
מנצחים אין עליו רק שמש-
אין קץ קתדרלה של בשמים

והצייד? - הוא שומר היער -

לא היה כזה מעולמים ולא נברא, רק
אנדה. ספור
בדים.